

MARMARA BÖLGESİ

ELVAN ÖZSEL

GÜZ ÇİÇEKLERİ

Gençler ... Ana babaların, öğretmenlerin, büyüklerin, zenginin, fakirin, iyinin, kötünün kısacası toplumun tek umudu, beklentileri, yarını gençler. Yeni devrimler yaratacak, başarılmayana başaracak, dünyayı yönetecek, düzelterek, koruyup sahip çıkacak, gün gelip küçükleri büyütecek hep ama hep gençler.

Oysa gençler toplumda nedense hep haylaz, hep tembel ve asi olarak bilinir. Toplumun gençleri kaybetmesinin en büyük sebebi de hep bu tek yönlü düşüncedir zaten. Ben bir gencim. Kötü olayların içinde yaşamasam da çoğu anne ve babanın " asi gençlik,, diye adlandırıp sonra da eleştiriler ve uzun nutuklar vermektan başka bir şey yapamadıkları bu konuda onlardan daha haberdarım. Çünkü bu kuşağın içinde yaşıyorum.

Tabii ki hiçbir anne baba çocuğunun çetelere katılmasını, kaba kuwet ve silah kullanmasını, hayatının kararmasını istemez. Ama gençleri içinde bulunduğtu bu duruma sürükleyen yine onlardır. Çoğu anne baba çocuğunun karnını doyurup cebine biraz harçlık koyunca tüm görevlerini yapmış sayarlar. Oysa sadece karın tokluğu değildir yaşamak. Ama bunu farkedemeyen maalesef çoktur.

Çocuklukla erişkinlik arasında yer alan ve ergenlikle hızlı bir biçimde değişen gençlerin hayatı her koşulda bedensel ve ruhsal farklılıklarla karşılaşır. Doğal olarak gençler bir bocalama yaşar. Ailesi tarafından korunup kollanan gençler ise fazla zarar görmeden bu devreyi atlatabilir. Ama gençler korunmadıkları zaman bu evre içinde hem kendilerine, hem de başkalarına büyük zarar verebilirler.

Ama her nedense gençlik deyince çoğu kişinin aklına hemen kötü şeyler gelir. Genelde bu kanı yanlış da değildir. Çünkü gençlerin hayatında kavgalar, çete kurmalar, silahla tanışmalar hep bu çağda başlar ve sürer gider.

Gençler, bir şeye çabuk bağlanır, çabuk güvenirler. Kendisine bir arkadaş kümesi buldu mu hayatını ona göre düzenler. Arkadaş grubu gençlik çağında olanlar için yeri geldiğinde aileden de ötedir. Anne ve babaya açılmayan sorunlar, danışılmayan, tartışılmayan konular hep arkadaşlarla paylaşılır.

Gençler, yaşadığı problemler sonucu çeteler kurar ve kendileri gibileri toplayıp güç kazanırlar. Ailedeki dengesizlik, geçimsizlik, kargaşa ve baskı arttıkça gençlerin çete kurma olasılığı büyük ölçüde artar. Özellikle büyük kentlerin yoksul semtlerindeki çeteler böyle evlerden gelen gençlerden oluşur.

Kaba kuvvete başvuran genç ise çoğunlukla katı baba baskısında yetişmiş, ezilmiş, örselenmiş, sindirilmiş, aşağılanmış, öfkeli bir gençtir. Anne ve babasının uydusu olmak istememekte, kendi varlığını evde kanıtlamaya çalışmakta ama bunu yaparken kendi kimliğine değilde çetenin kimliğine girmeyi tercih etmektedir.

Özellikle tek güvencesi olan aile ile özdeşim kuramamış, yaptıklarını, yapamadıklarını, sorunlarını, sevinçlerini, mutluluklarını, üzüntülerini ve hayallerini anlatamamış gençler de her türlü otoriteye karşı baş kaldırma dürtüsü ve şiddet eğilimi çok güçlüdür. Böyle bilincin dışında bir öfke ile dolu olan genç kurulu düzene ve onun temsilcilerine başkaldırırken bir yandanda öfke ve kinle dolar taşar.

Genç, topluma kendini kabul ettirmenin en kısa ve en tehlikeli yolu olan şiddete başvurmayı dener. Çünkü bilinçdışı dürtüleri onu sürekli tedirgin eder. Her çeşit otorite onu tahtından indirmeye çalışan baskıcı ailesini anımsatır. En sonunda genç yeni bir kişilik yaratmak, özgüvenini sağlamak için arkadaş grubuyla özdeşleşir. Böyle bir çetenin kurbanı olan genç, çetenin sıkı kurallarına uymak zorunda bırakılır. Ama genç karşı koyamaz. " Korkak sende " dedikleri zaman benliğine aykırı düşse de çoğunluğa uyar. Bunun gibi çetenin onuru söz konusu olduğu zaman saçma kavgalara bile girişirler. Çetenin öcünü almak için dayak yeme pahasına kavgaya ve akla gelmedik şiddet yöntemlerine başvururlar. "Ben bu işte yokum" diyebilmek için ya kümenin çok güçlü bir üyesi olması yada arkadaşlarından ayrılıp aşağılanmayı yalnız kalmayı göze alması gerekir.

Çetede en gözü kara genç en saygın üye durumuna geçer ve kahraman olur. Genç evde kuramadığı hayat düzenini, elde edemediği tahtı çete içinde elde etmek, kahraman olmak için yapamayacağı şey yoktur. Genç için ailesinin ve toplumun ne düşündüğü değil, çetenin ona verdiği değer önemlidir. Şiddete başvurmak, hapse düşmek onun için utanılacak bir durum değil, aksine onu arkadaşları gözünde yükselten bir deneyimdir. Ayrıca çetenin saygın bir elemanı olur.

Saldırganlığın yoğunluğu gençten gence değişir. Bunu gencin içinde yaşadığı koşullar belirler. Bir bakıma saldırganlık engellenme ile doğru orantılı olarak dışa vurur. Çünkü anne ve babanın engellediği, yasakladığı, cezalandırdığı herşey gençte bir merak uyandırır. Acaba bu kadar büyütülen şey nedir ? Bu soru kafasını kurcalar durur.

Merak içinde kıvrınmak yerine o şeyi deneyerek öğrenmek ister. Oysa gencin ailesi katı prensipler, cezalar, yasaklar kullanıp tehditler savurmaktansa yapmasını istemediği şeyin zararlarını sıkıcı bir konuşmaya döndürmeden güncel ve makul örneklerle anlatsa genç zaten bu merakını daha o anda yenecektir.

Ayrıca gencin saldırganlığının nereye yöneleceğini genç değil içinde bulunduğu ortam belirler. Bunun sonucunda ise genç; dinsel, siyasal yada başka türden akımlara katılır; kişisel öfkesini ve saldırganlığını belli bir akımın buyruğu altına sokar.

Bence biz gençlerin öfkesinin nedenini anlamak hiçte zor değil. Gencin çevresinde tanık olduğu düzensizlikler ve eşitsizlikler onun coşkulu benliğinde tepki

uyandırmadan edemez. Böyle bir durumda bulunan genç en saçma şeylere bile çok büyük bir tepki verebilir.

Sağ sol çatışmalarına, düzensizliklere, haksızlıklara, kötüye, çirkinliklere, evde aile otoritesine, öğretmene, yöneticiye, kurucu düzene, kısacası her şeye, egemenliği simgeleyen her şeye savaş açar. Dizginleyemediği saldırganlık eğilimlerini bir yerlere boşaltma gereksinimi duyar.

Bunun yanında çok daha büyük bir sorun vardır. Bazı çeteler güçlerini kanıtlamak için silaha baş vururlar. Toplumda, çevresinde, ailesinde kendini kanıtlamaya çalışan genç için o demirden şeytan çok büyük bir güvencedir. Onu beline taktımı kahraman olur. Var mı artık onu küçümseyen, aşağılayan, bağırın, engelleyen?

Çete içinde genç o kadar yüceltilir, övülür ki artık o gencin çete için yapamayacağı şey yoktur.

Ama gençleri o kadar da düşüncesiz görmemek lazım. Yapmadan önce durup mutlaka düşünmüştür. Kimse ona acımış mıdır? Onu dinlemiş midir? Ona güven duygusu vermiş midir? Onu yüceltmiş midir? Cevabı çok basit koca bir hayır. Genç tabii ki bunları düşünür, kafasında kurup kurup kinlenir. O da intikam almalı kendini kanıtlamalıdır. Oysa ona biraz ilgi gösterilse bunlar hiç olur mu?

Oysa bazı büyüklerimiz gençleri kötü alışkanlıklardan, silahtan, kavga ve şiddet eylemlerinden kurtarmak için sıkı cezalar uygulayıp eğlence yerlerinden alıp evle okul arasında mekik dokumalarını sağlamakla gençleri kurtardıklarını sanırlar. Ancak böyle evle okul arasında gidip gelen, dersten başka birşeyle ilgilenmeyen, efendi ve uysal gençlik ne yazık ki ilerde hiçbir haksızlığa başkaldırmayan, uyuşuk, pısrık ve güvensiz yurttaşlar olacaktır. Ayrıca aşırı baskı ve örselenme nerede olursa olsun gençlerde kişilik gelişmesini aksatır, iş birliği ve toplu çalışma yeteneğini köreltir, yaratıcılığı engeller.

Gençlerin iyi bir şekilde büyümesini istiyorsanız, biz gençler sizin katkılarınızla büyüyeceğiz bunu unutmayın. Siz ne mi yapabilirsiniz? Bizim için yapacağınız çok büyük bir şey değil. Mesela mahalleye dikilecek iki pota o çevrenin gençlerini haylazlıktan kurtarır. Veya çete kurmalar hep boş derslerde okulda sıkılan öğrencilerin okul dışındaki yerlerde toplanmasıyla oluyor. Oysa okula güzel, temiz, içinde her türlü ihtiyacımızı karşılayacak olan şeyler bulunan, müzikli bir kafeterya açılrsa, bu kafeteryaya saydıklarımın dışında pinpon masası veya santraç takımları konsa, turnuvalar düzenlense, voleybol, basketbol, futbol takımları kurulsa hiçbir genç boş derslerde okuldan kaçmaz. Bizim okulda bunların hepsi var. Ama bunlar nasıl var oldu biliyor musunuz? Hep okulumuz öğrencilerinin velilerinin parasal katkılarıyla. Ne olur bu duyarlılığı hepimiz gösterin. Okul dışında ise bizleri sinemaya, tiyatroya, konserlere, sanat galerilerine bütçenizin elverdiği ölçüde götürün, kültürlü gençler yetiştirin, katil gençler değil. Bizleri koruyan sizlersiniz, başkası değil. Biz gençleri daha açmadan, rengini ve kokusunu tüm dünyaya duyurmadan, küçük rüzgarlarda kopuveren

gelincikler olarak değil de her zorluğa dayanan gz çiçekleri olarak görmek istiyorsanız, bize bakacak, sevecek, sulayacak ve gün ışığına çıkaracak hep sizlersiniz.

Biz Eylül'de aan gz iekleriyiz
Dünyanın bir ucundan, öbür ucuna
Belki ayndır renklerimiz Őekillerimiz
Ama hep ayndır amacımız isteğimiz
Ne fırtınalar ne boranlar geçer üstümüzden
Gz yaşlarımız donar inci misali, yapraklanmızda
Ama solduramaz beni hoyratça esen rüzgar
Çünkü biz sadece kendimizi kanıtlıyamamaktan,
Sevilememekten, aşağılanmaktan korkarız.
Bir yağmur damlasında tüm saflığımız
Düřen yapraklar gibi kaygıdır yüreğimiz,
Esen ılık rüzgar da tüm hayallerimiz
Bir ekirge sıçramasında uçar düşlerimiz,
Bir güvercin ığlığında tükenir sevgilerimiz

Biz gençler bana göre bir enerji deposuyuz. Bu enerji deposunun patlayıp zarar vermesini istemiyorsanız, bu enerjiyi yönlendirecek, geliştirecek, ve koruyacak yine sizlersiniz.